

LŐRINCZI LAJOS

SZOLGÁLJ AZ ÚRNAK!

„Távol legyen tőlem, hogy vétkezzem az Úr ellen, és ne imádkozzam többé értetek. Sőt inkább tanítalak majd benneteket a jó és egyenes útra. Csak féljétek az Urat, és szolgáljátok őt teljes szívből...” (1Sám 12,23–24)

Emlékeztek-e még, Testvéreim, Józsuének a tévelygő néphez intézett szavaira?: „Válasszátok ki még ma, hogy kit akartok szolgálni. De én és az én házam népe az Urat szolgáljuk!” Nos itt – a történelem ismétléseként – ugyanerről van szó. Mindenekfölött, minden sérelmed, jóléted, munkád ellenére az Urat szolgál!d!

Ha Izrael történetében Mózes a vallás, a szabadság és a törvény megteremtője, akkor Sámuel a népből nemzetté válás prófétája, a királyság intézményének megalapozója, Isten hatalmának képviselője által.

A fenti verseket Sámuel a prófétáktól ismerős, szent haraggal mondja el, mivel a nép – a próféta minden intése ellenére – nem tud megmaradni Isten egyenes útján, hanem erkölcstelenül, bálványok imádasával éli életét.

Ezeket a gondolatokat két részre oszthatjuk. A 23. versben Sámuel magáról beszél: „Távol legyen tőlem, hogy vétkezzem az Úr ellen, és ne imádkozzam többé értetek, sőt...” A próféta el van keseredve. A próféta haragszik. A próféta minden munkáját sárba tiporva látja. Hát hiába volt minden intés? Hiába volt minden ostromlás és fenyegetés? Hiába tette ki a lelkét, áldozta fel ifjúságát, és szentelte a népnek egész életét? Mégis a maguk útját járják, és elfeledkeznek az Úrról?

Egyszerű emberi döntésből fakadó magatartás volna az, ha Sámuel most azt mondaná: ilyenek vagytok, ám lássátok! Meg lehetne érteni, ha most „a lovak közé dobna a gyepelőt”, mint annyi mai megsértődött, munkáját eltiporva látó ember. De Sámuel nem hétköznapi, nem „egyszerű” Sámuel, hanem Sámuel *próféta!* Az Úr szolgálja. Lelkében Isten lelke, ereje lobog, a könyörülő Istentől tanult irgalmat, a szeretet Istenének szeretetével csüng népén, a soha nem roskadó prófétai hit munkál benne.

Nem fordít hátat, hanem azt mondja: nem azért, mert megérdemlitek, hanem az Úrért, hogy ne vétkezzem hivatásomban, s azért, mert fáj a szívem értetek, imádkozom, hogy jó útra térjete. Sőt, újra meg újra megtanítom nektek az egyenes utat.

Isten igazi szolgáljaként a hit magaslatán, a példaképek sorában magasodik fel itt Sámuel. Alakjával, szavaival mintegy sugallja az örök újakezdés magatartását: „Ember tervez, odalesz / Kezdd el, újra kezdd.”

A második (24) vers a nép magatartásáról, mintegy feltételről beszél: „Csak féljétek az Urat és szolgáljátok őt teljes szívvel!”

Megfigyelhető, hogy az ószövetségi nép hite a félelmen alapszik. Az Ószövetség Istene a legmagasabb hegy tetején lakik, mennydörgésben, dögvésekben, idegen hódítók hadjáratában mutatja meg erejét. A jót, az akarata, törvénye szerinti életet jutalmazza; a rosszat, a tévelygést, a törvénysértést, az erkölcstelenséget, elsősorban a bálványimádást bünteti. A boldog élet feltétele: az Úr félelme. Az ember igyekszik betölteni Isten akaratát, mert *fél* a büntetéstől. Ezt jelenti itt is a „féljétek az Urat!” felszólítás.

Jézus és az Újszövetség Isten tiszteletének és imádásának más okát, miértjét és célját találja meg. Jézus átéli Isten közelségét. Nem mennydörgő, vaskezü kormányosnak ismeri meg az Istent, hanem szerető, jó Atyának, minden élet forrásának, akiben minden él és mozog. A Jézust követő ember ezért elsősorban nem egy külső akaratnak engedelmessé válik, nem félelemből hisz, hanem belső felismerésből. Azért, mert megtapasztalja Isten jelenlétét életében, megérzi azt a belső teljesség-töltetet, amelyet az Ő jelenléte kölcsönöz. A jézusi ember hite nem a korlátlan hatalomra, hanem a korlátlan szeretetre adott válasz.

A szolgálat, amelyről a próféta beszél, ebből a kétféle felismerésből táplálkozik. Az ószövetségi ember fél az Isten büntetésétől, ezért szolgál, igyekszik eleget tenni minden kötelességének. Az újszövetségi, jézusi ember lelkében Isten szeretetével, önként szolgál az Úrnak, s ez örömmel tölti el, életének értelmet ad.

Egyszerű példával lehet szemléltetni ezt. Van gyermek, aki apja kegyetlen verésétől rettegve mindent elvégez, amit szülője számára kirendel. De csak annyit és azt sem szívesen. És van gyermek, aki anélkül, hogy valaki kérné, önként elvégez egy csomó munkát, többet, mint amit elvárnának a szerető szülők, csak hogy örömet szerezzen. És ez számára is öröm.

Felénk is szól a felhívás: szolgáljatok az Úrnak! Az elmondottak függvényében mit jelent ez? Jó, ha a lelkünkben van egy kis félelem az Úrtól, akinek kezében az életünk, családjunk, a világ élete. Azért jó, mert gyarlók vagyunk, hajlamosak a valláserkölcsei kötelességeink elhanyagolására. De sokkal jobb, ha Jézussal járva, az ő példájára, a naponkénti imádkozás és Istenre figyelés során megérezzük, megértjük Isten nagy szeretetét. És apránként eljutunk oda, hogy nem a büntetéstől való félelemből, hanem önként, szeretetből vállaljuk azt a szolgálatot. Mert az ilyen ember már nem csak kötelességét végzi el, nem csak fizetségért dolgozik, hanem azért, mert ez neki lelki megnyugvás és boldog perceket szerez.

Szolgálni az Úrnak – a szeretet kettős parancsának betöltését jelenti, a több munka önkéntes vállalását, még akkor is, ha visszaélnék vele, még akkor is, ha más azt meg nem értheti. A fontos az, hogy Isten látja, s nekem öröm. Ámen.

MAKKAI-ILKEI ILDIKÓ

KŐBE VÉSETT JÖVŐ

„Aki tehát hallja tőlem ezeket a beszédeket, és cselekszi azokat, hasonló lesz az okos emberhez, aki kősziklára építette a házát. És ömlött a zápor, és jöttek az árvizek, feltámadtak a szelek és nekidőltek annak a háznak, de nem omlott össze, mert kősziklára volt alapozva. Aki pedig hallja tőlem ezeket a beszédeket, de nem cselekszi, hasonló lesz a bolond emberhez, aki homokra építette a házát. És ömlött a zápor, és jöttek az árvizek, feltámadtak a szelek, és beleütköztek abba a házba, az összeomlott, és teljesen elpusztult.”

(Mt 7,24–27)

Kedves Keresztény Testvéreim!

Megragadott e néhány sor. Megragadott, mert arról beszél, ami mindannyiunk számára fontos: a házról és az emberről, aki házat, házát építi. A ház a történelmünk, elődök alapvetésétől ível napjainkig. Hisz az alapot ők választották, a Firtos-hegy lábánál, dombok, patakok ölelésében.

Nemzedékek álmaiként épültek itt házak, otthonok. Mi mindent belefalaztak, és belefalaztatok házuk, házatok falába! Befalaztátok az akaratot, amely falakat emelt, a fáradtságot, a jövőálmódó, szabadabb holnap reményét. És mindmellé bele kellett falazni az otthon melegét, szeretetét. Hisz „minden házat építenek valamire, valamilyen céllal. És azt a valamit, azt a célt, azt a tervet és azt a gondolatot, azt mind beépítik a házba. A fatörzsek közé, ahogy a fal épül, a gerendák közé. Mert különfélék a házak, nem csak kívül, és nem csak belül. De egy biztos, hogy amelyik ház arra épül, hogy otthona legyen az embernek, és úgy épül, és úgy építik, hogy otthont akarnak maguk köré, abból a házból otthon lesz. És jó otthon lesz, és sokáig lesz otthona sokaknak.” (Wass Albert)

Ugye nem csak én vagyok úgy, Testvérem, hogy amikor végigmegegyek e gyönyörű falun, benézek szép, tisztán tartott háztájainkra?! Némelyiken látom, hogy lakják, hogy régóta otthon, és van ígéret arra, hogy otthon maradjon a jövendőben is. Némelyiken látom, hogy magányos, felnőtt gyermekek lábnyoma még ott van a kapuban – de vajon ők merre járnak? Sok szobáját nem lakják már, csak egy részében pislákol még az élet. Némelyik csendes, a zsalugáter le van engedve, csak ritkán járnak be kapuján, éltetni még egy darabig. És van, amelyik kihalt, elhagyott, néhol már omladozik. Ilyenkor belém nyilall a gondolat: vajon mégis homokra építettek elődeink?